Huilbaby

Jesse Dijksman

Mijn vriendin opent de schuifdeuren.

"Ze is wakker," zegt ze.

Ik kijk om, doe mijn koptelefoon af. De voetballers rennen door.

"Huilt ze?"

Ik hou een schuin oog op de wedstrijd. Ajax heeft nog een kwartier om te scoren.

"Ze vraagt om mama."

In de eetkamer kijk ik naar de babyfoon. 19 graden. Lichtjes branden als het buurmeisje "mama" jammert.

"De buurvrouw zei dat ik Lisa gewoon een tijdje moet laten huilen. Meestal valt ze weer in slaap."

Mijn vriendin knikt.

"Tien minuten maximaal. Als het langer duurt, ga ik haar een flesje geven."

Ik denk ineens aan afgelopen donderdag. Het broertje van de buurman voor de deur. 'Mag ik de sleutels van Guus? Ik kom zijn computer ophalen. Harde schijf ligt eruit.'

Heeft het broertje de sleutels teruggegeven? Ik haal het sleutelkistje leeg, gooi alles op tafel.

"De sleutels! Heb jij de sleutels gezien?"

"Van de buren?"

De sleutels liggen niet in het bakje. Op mijn werkkamer? Ik weet dat het zinloos is, maar ga toch op zoek in de chaotische ordening van mijn hok.

Mijn vriendin stapt mijn studeerkamer binnen.

"Ze is opgehouden met huilen."

Ik loop mee, kijk naar het roze apparaatje. Nog steeds 19 graden, geen geluid.

"Hoe kan je ze nou vergeten?"

Ik haal mijn schouders op.

"Je hebt mazzel dat ze weer slaapt."

"Doet ze meestal. Beetje blèren, weer in slaap vallen."

We kijken gespannen naar de babyfoon. Het blijft stil.

"Hier." Ze geeft het ding aan mij.

"Hou maar bij je."

Ik pak het aan en loop naar de woonkamer. Ik zet het geluid van de wedstrijd wat zachter.

Verlenging. Als Ajax scoort, zijn ze door naar de volgende ronde. Ik zie dat de lichtjes gaan branden, twee deze keer, niet drie zoals daarnet.

"Mama. Mama."

Ik zet mijn koptelefoon nog zachter en kijk beurtelings naar de wedstrijd en de babyfoon. Niet huilen, Lisa. Buurman kijkt Ajax.

"Godver!" schreeuw ik.

Mijn vriendin komt de kamer binnen gestormd.

"Wat is er?"

"Ehm, de spits van Ajax mist een opgelegde kans. Hij kon hem er zó in pissen."

Ze kijkt naar de babyfoon.

"Heb je al bedacht wat je doet als ze echt gaat huilen?"

"Even de wedstrijd uitkijken."

Ze schudt haar hoofd, doet de schuifdeuren achter zich dicht.

Wéér laat de spits van Ajax een enorme mogelijkheid liggen. Hoeveel kansen heeft hij nodig?

"Je kan ze opbellen, en het uitleggen," zegt mijn vriendin.

We zijn in de keuken. Ik zit op mijn knieën een biertje onderuit de koelkast te halen. Eerst alle groente eruit.

"Niet op de vieze vloer leggen!"

"Ik dweil morgen wel."

Ze zwijgt en schenkt het gekookte water in de theepot.

"Het is zo afgelopen, okay?"

"Jij past op."

Vijf minuten in de verlenging. De Duitse club heeft een grote kans verprutst. Ik zet het geluid wat harder. Het publiek heeft er weer zin in, zingt. Ik mompel de woorden mee.

Drie lampjes. De schuifdeuren gaan open.

"Ze huilt!"

"Jaja, ik zie het."

"Moet je niet wat doen?"

Ik blijf naar het scherm kijken, zet mijn biertje neer en doe het geluid van de babyfoon zachter.

"Nog een paar minuten?"

"Ik had nooit weer televisie moeten nemen."

"Jij kijkt Sex in the City. Zou je wel gaan missen."

Ze werpt een blik op de tv, schudt haar hoofd en gaat weg. De schuifdeuren gaan met een klap dicht.

Vier lampjes. Vier minuten voordat er strafschoppen genomen worden. De bal ligt stil voor een blessurebehandeling, ik doe mijn koptelefoon af om te horen wat Lisa nu weer te jammeren heeft.

Geen verstaanbare teksten, luidkeels gehuil. De blessure was inderdaad gefaked. De voetballer van het Duitse team staat te trappelen om het veld in te mogen. De scheidsrechter laat het toe!

De schuifdeuren gaan open.

"Volgens mij staat hun raam open. Misschien kan je naar binnen klimmen."

"Even nog, even."

"Hopelijk ben je wat zorgzamer als wij zelf kinderen hebben," zegt ze.

"Duurt toch nog drie jaar voordat je afgestudeerd bent."

Ze doet een paar stappen naar voren, grist de babyfoon van tafel.

"Je hebt hem uitgezet!"

"Nog een paar minuten, bijna afgelopen."

Ze draait het geluid van de babyfoon vol open, zet hem met een klap neer. De schuifdeuren gaan heel langzaam en heel zachtjes dicht.

Penalties. De spelers liggen op de grond, worden behandeld, praten met elkaar in de middencirkel. Vijf lampjes. Ik doe de koptelefoon af, luister naar het gekrijs. Ik sta op, stop de huilofoon in mijn broekzak en doe de schuifdeuren open. Mijn vriendin zit te bellen, kijkt me boos aan, staat op en loopt naar de slaapkamer. Als ze wegloopt hoor ik haar nog net zeggen:

"En hij blijft voetbal kijken!"

Ik ren achter haar aan.

"Toch niet de buren aan het bellen, hè?"

Ze schudt haar hoofd, duwt me weg en sluit de deur, heel zachtjes.

Ik loop door de keuken naar het balkon. Aan de overkant van het blok staan mannen op balkons, met bier en sigaretten. Ze kijken door de ramen naar binnen, waar minuscule poppetjes op groene velden staan.

Het is te koud voor een T-shirt. Even twijfel ik of ik een jas aan ga trekken. De mannen gaan weer naar binnen. Uit de babyfoon komt geluid dat zeker tien lampjes aan zou kunnen krijgen. Ik klim over de rand van het balkon.

De aluminium paal waar ik me aan vast houd, is zo koud dan mijn armen en benen trillen. Lisa blijft krijsen, alleen stilte als ze adem haalt voor een volgende schreeuw. Met een sprong kom ik op het balkon van de buren. Het bovenraampje staat inderdaad op een kier, maar er is niet genoeg ruimte om mij met mijn bierbuik naar binnen te laten. Wat nu? Gejuich van alle kanten. Heeft Ajax gescoord of hebben de Duitsers gemist? Als ik mijn telefoon bij me had, zou ik mijn zwager bellen voor de stand. Ik haal de babyfoon uit mijn zak. Ze huilt minder hard! Ik ril van de kou, kijk naar het openstaande raampje. Met een schroevendraaier kan ik de arm, waarmee het raam open gehouden wordt, losdraaien. Twee lampjes. Ik stampvoet, kijk naar het raam, kijk naar de groene velden aan de overkant. Nooit meer op het buurmeisje passen als Ajax speelt.

Ik klop voorzichtig op deur van de slaapkamer.

"Was een goed idee," zeg ik als mijn vriendin de deur opent.

"Huilt ze nog?"

Eén lampje. Lisa murmelt wat.

"Ik leg een schroevendraaier klaar, voor als ze weer gaat huilen. Kan ik het raampje verder open maken."

"Slim," zegt ze, en ze glimlacht.

Ik geef haar een zoen.

"Sorry dat ik zo lullig deed," zeg ik. Ze omarmt me en wil gaan knuffelen. In de verte hoor ik gejuich. Ik duw haar van me af, geef haar nog een zoen en ren naar de woonkamer.

"Bijna afgelopen!" roep ik.

Zeven-zeven in strafschoppen! Allebei één keer gemist. De keeper van Ajax is aan de beurt. Is hij bestand tegen de druk, een vol stadion, een halve finale op het spel? Mijn vriendin komt de kamer in met de gereedschapskist.

"Kan je de goeie zoeken terwijl je aan het kijken bent."

Ik glimlach naar haar.

"Het is heel spannend nu!"

Vier lampjes, ineens. Luidkeels gejammer. Mijn vriendin kijkt me aan, ik kijk naar de tv.

"Je hoort haar toch?"

"Het kan èlk moment afgelopen zijn!"

"Moet ik zelf over het balkon klimmen?"

"Je komt nooit door het raampje met je dikke billen," zeg ik, voordat ik er erg in heb.

Ze loopt weg. De schuifdeuren gaan extreem langzaam dicht.

"Het is een héél klein raampje! Ik pas er misschien niet eens doorheen met mijn dikke pens!" roep ik achter haar aan.

De keeper scoort. Verwachtingsvolle stilte uit mijn koptelefoon. Ik open de kist en zoek een paar kruiskopschroevendraaiers. Hun keeper scoort ook. Nu is onze negentienjarige rechtsback aan de beurt.
Vijf lampjes. Intens gekrijs.

Ik gris mijn telefoon van de salontafel, sta op, ren naar de kapstok, doe een jas aan. Uit de slaapkamer komt flamenco-muziek, hard genoeg om het geluid van de huilende baby te overstemmen. Sprint het balkon op. Gejuich aan de overkant. Ik stop de schroevendraaiers in mijn jaszak en pak de paal beet. Mijn vingers verkrampen bij het aanraken van het metaal. Zo snel mogelijk klim ik naar beneden, mijn voeten schuiven zonder al te veel houvast langs de paal. Eén keer verliest mijn linkerhand bijna de grip. Ik spring naar hun balkon, raak met mijn voet een bak met tijm en rozemarijn. Ik struikel, val met een klap tegen de glazen deur, overal aarde. Ruim ik na de wedstrijd wel op.

Ik pak een krat bier, schuif hem over de gesneuvelde planten richting het raam, klim er op en voel de schroeven. De kleinste schroevendraaier past precies. Twee keer schiet ik uit, de tweede keer prik ik met het staal in mijn linkerhand. De kou verdooft de pijn. Net voordat mijn rechterhand zo gaat trillen dat ik niet meer kan draaien, valt de laatste schroef eruit. Met de langste schroevendraaier zet ik het slaapkamerraam zo ver mogelijk open.

Eerst mijn armen, dan mijn rechterschouder, dan de linker. Ik hang op mijn middel tussen binnen en buiten. Mijn billen zijn koud, mijn hoofd krijgt het steeds warmer. Voorzichtig wring ik mezelf verder. Nu vallen is een gat in mijn kop. Ik houd me vast aan de roomwitte gordijnen om niet te hard te zakken, hoor iets scheuren, zie vanuit mijn ooghoek dat de koperen ringen waar het gordijn aan hangt op hoogspanning staan. Ik val naar binnen, draai net op tijd mijn benen naar beneden. Een pijnscheut schiet van mijn enkel naar mijn heup. Even kijk ik of het gordijn nog hangt. Hij hangt. Het prachtige, peperdure, roomwitte gordijn hangt er nog. Je ziet de bloedvlek van de wond op mijn linkerhand nauwelijks. Ik zet de tv aan, zoek de juiste zender. Lisa huilt zo hard dat ik het commentaar nauwelijks kan verstaan.

Negen-negen! Ik hink naar de keuken, pak een theedoek en verbind mijn hand. Ik til Lisa uit haar bedje.

"Hallo liefje! Ben je aan het huilen?"

Tijdens het warm maken van het flesje zit ik op het voeteneind van het bed van de buren, met Lisa op schoot. Ze kijkt mee. Ajax wint met twaalf tegen elf de strafschoppenserie. Ze zitten in de halve finale van de Champions-League. Ik leg Lisa in bed als ze in mijn armen in slaap valt.

Mijn telefoon gaat.

"We zijn er over een kwartier. Is alles goed gegaan?"

"Bijna alles. Ze was even aan het huilen, dus heb ik haar een flesje gegeven. Maar toen ik bij jullie een biertje van het balkon wilde pikken, heb ik per ongeluk je kruidenbak omgegooid. Ik ruim het zo wel op."

"Ik trek de kosten voor nieuwe planten wel van je oppasloon af."

"Ik wist niet dat ik er geld voor kreeg, dat is dan een meevaller," lach ik. De buurvrouw lacht ook. "Ik kom morgen de babyfoon wel halen."

Van hun bed spring ik naar het open raam, hijs me op. Al snel hang ik weer op mijn buik tussen kou en warmte. Ik kijk om me heen, zie aan de overkant allemaal mannen staan op balkons. Ze roken en drinken. Zo meteen een biertje uit het krat meenemen, om leeg te drinken op de goede afloop. Ik probeer me door het raam te wringen, merk dat het niet lukt. De mobiele telefoon in mijn broekzak zit klem tussen mijn dijbeen en de rand van het raam. Ik duw harder tegen het koude glas, trappel met mijn voeten.

De schroevendraaier valt. De schroevendraaier die het raampje openhield, valt met een tik op het balkon. Het raam klapt naar beneden, op mijn billen.

Ik hoor dat de mannen aan de andere kant van het blok lachen en roepen, iets over politie. Flamencomuziek klinkt uit de open deur van onze keuken. De babyfoon blijft stil.

Ik hang.